

Moment de maig a Santa Eulàlia

Passen de les set de la tarda, i en teoria s'acaba la jornada laboral. També les trucades, els curts desplaçaments vers la capital de comarca, els mails, i tot el garbuix característic dels dies entre setmana, en especial dels dimarts. Hi haurà una mica de calma i escriuré l'article per Ronçana.

Encara no he pogut centrar-me en el tema i una nova trucada em trenca les oracions. El cotxe ja ha passat la revisió i cal anar-lo a buscar. Primera reacció per no perdre temps: "Em podeu acompanyar un moment al taller?". Però, calla, no. Millor a peu. Fa bona hora i tot just són deu minuts.

Realment aquest començament de maig és gairebé estiuenc. Al magatzem de construcció, paletes i operaris es fan alegrement un "bueno, adéu, fins demà". Les capçades dels pins grandiosos de l'Arcada destaquen en claroscurs verds i negres i emmarquen els Cingles de sempre i el Puiggraciós amable. La claredat del moment permet identificar els racons, la vall Roja, el xaragall de l'Ullà, el grau del Traver, aquell renòs sense nom des del qual es contempla en panoràmica tota la Vall del Tenes.

El trànsit és constant, intens. Aparentment tants vehicles com a tres quarts de vuit de matí quan la gent va a la feina. Però ara -impressió subjectiva- sembla tothom més alliberat, la remor menys monòtona, les cares més expressives. També una quantitat gens menyspreable de gent va a peu, pel pontet o per la vorera fins a can Ferrer. Hi aplico, sense por a equivocar-me, el "gairebé ja no conec ningú" tòpic.

Encara no han passat les eleccions i els cartells impacten amb força des de les seves faroles. El Quim sembla il·lusiós; el Pere vol estar encara més

amb tu; el Blanc desitja que hi pintem molt; el Francesc hi posa confiança i l'Agustí ho deixa a les teves mans. Són decidits. Que sàpiguen encertar on és el bé del poble.

La rotonda de la Creueta, és flaquejada pel nou supermercat i la granja de vaques de tota la vida. Quin bé de Déu de cereal al pla de can Brustenga i als camps de la Verneda! Encara és verd però ja s'hi endevina un punt de groc. Paisatge de l'escola olotina cap a llevant; els pollancre de can Ferrerons, la serra de can Plantada, allargada, suau, també verda, la masia que treu el nas, la blavor de les muntanyes de la Calma, del Turó de l'Home. Entre els paisatges favorits de TV3 es van descuidar el Vallès de maig.

Estem de sort, el vent ens porta el toc d'un quart de vuit del rellotge del campanar. És el mateix toc, llunyà, humil, tristici de quan anàvem a catequesi de primera comunió amb mn. Manel. Els llargs anys han anat sobreposant imatges de la recta de can Brustenga. De quan esprintàvem amb el Pere Prim, el Jaume i el Pere Calderí. De quan el Jaume de cala Carmeta es va encastar en bici en el carro del Tabaquet. De quan xuclàvem els fruits del garrofer de la mateixa Creueta. De quan el cotxe de can Puig va envestir el nen Sampera que feia córrer la bala per l'asfalt. I de quan -coneixement indirecte perquè no me'n recordo- el Joan Ruíz i el meu pare Marcel feien curses de cotxets pel mig de la carretera amb els seus fills nadons (nosaltres) a dins. Una concessió de justícia al poeta castellà -què hi farem!- en aquest lloc i en aquest instant, i pensant en ells: "...contemplando/ como se pasa la vida / como se viene la muerte / tan callando." Pocs dels que circulen per la carretera els han conegut però ben segur que el seu esperit romandrà molt de temps entre la gent de Santa Eulàlia.

He anat a peu al taller i m'he allunyat horrors de les pautes convencionals i quotidianes. Provo de travessar la carretera per qualsevol lloc, seguint les normes anàrquiques del vell personatge rural que soc, i he de fer un pas enrere per evitar l'envestida. S'ha d'anar al pas de vianants de més amunt. El taller és cèntric i també hi ha moviment. Amablement m'expliquen els petits retocs que permetran circular més segurs i còmodes una altra temporada. Torno a casa i em proposo reprendre el fil, però s'ha fet tard, és millor deixar-ho per un altre dia.

Lluís Galobart

Anuncieu-vos a ronçana